

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce J. K.**, zastoupeného Ing. Jaroslavem Hanyášem, daňovým poradcem, se sídlem Elišky Krásnohorské 10, Brno, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2012, č. j. 18022/12-1102-706486,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2012, č. j. 18022/12-1102-706486.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 10. 11. 2011, č. j. 145354/11/351911708499, kterým byla žalobci za zdaňovací období roku 2008 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 206 655 Kč a sděleno penále ve výši 41 331 Kč, a to podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že byt' byla zahájena daňová kontrola, nebylo zahájeno doměřovací řízení. Vydáním dodatečného platebního výměru mimo doměřovací řízení porušil správce daně § 91 a § 141 a násl. daňového řádu. Žalobce dále namítá, že mu při nahlížení do spisu byly ze spisu předloženy tři listiny se začerněnými údaji. Tímto postupem podle žalobce správce daně porušil mj. § 66 odst. 1 daňového řádu. Žalobce dovozuje, že předmětné listiny nebyly součástí vyhledávací části spisu a správce daně mu je tak měl zpřístupnit bez jakékoli úpravy. Žalobce rovněž namítal porušení § 8 odst. 2 daňového řádu, které spatřoval v tom, že správce daně při vytýkacím řízení daně z přidané hodnoty dospěl ve vztahu k totožnému plnění k odlišnému závěru, než v dané daňové kontrole. Žalobce dále shledává pochybení správce daně při rozložení důkazního břemene a namítá vady dokazování.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené.

Žalobu proto navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.a)

Žalobce předně namítal, že žalovaný pochybil, pokud formálně nezahájil doměřovací řízení. Žalovaný to nepopírá a není tedy třeba rekapitulovat k této otázce skutečnosti ze správního spisu. Na soudu je, aby uvážil, zda žalovaný pochybil, event. zda jeho pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Toliko existence takové vady totiž může být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud přitom souhlasí se žalobcem, že je v souladu s § 91 a § 141 a násl. daňového řádu žádoucí, aby bylo doměřovací řízení formálně zahájeno. Pokud totiž § 91 odst. 1 daňového řádu stanoví, že řízení zahajované *ex offio* je zahájeno dnem, kdy správce daně osobě zúčastněné na správě daní oznámil zahájení řízení, je zřejmé, že i v případě doměřovacího řízení podle § 141 a násl. daňového řádu je namístě, aby správce daně doměřovací řízení formálně zahájil (sdělil osobě zúčastněné na správě daní, že je s ní doměřovací řízení zahajováno). Smyslem sdělení o zahájení řízení je osobu zúčastněnou na správě daní informovat o tom, že je s ní řízení zahajováno.

Ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu stanoví, že k doměření může dojít jen na základě výsledku daňové kontroly. Ta byla v případě žalobce řádně zahájena. Žalobce byl rovněž řádně seznámen i s kontrolním zjištěním a bylo mu tak zřejmé, že správce daně hodlá žalobci daň doměřit. Žalobci tedy bylo intimováno, že mu bude daň na základě daňové kontroly doměřována a že s ním tedy správce daně *de facto* doměřovací řízení zahájil.

Byť tedy lze se žalobcem souhlasit v tom, že správce daně pochybil, pokud žalobci formálně nesdělil, že s ním je doměřovací řízení zahajováno, nejedná se o vadu takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž o úmyslu daň doměřit věděl a účel, k němuž oznámení zahájení řízení směřuje, tedy byl naplněn.

IV.b)

Žalobce dále namítal, že mu při nahlížení do spisu byly ze spisu předloženy tři listiny se začerněnými údaji. Tímto postupem podle žalobce správce daně porušil mj. § 66 odst. 1 daňového řádu. Žalobce dovozuje, že předmětné listiny nebyly součástí vyhledávací části spisu a správce daně mu je tak měl zpřístupnit bez jakékoli úpravy. Žalovaný má naopak za to, že začerněním údajů dostal svojí povinnosti mlčenlivosti podle § 52 daňového řádu.

Podle § 66 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou

části vyhledávací; za stejných podmínek je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do osobních daňových účtů vedených v rámci evidence daní o jeho daňových povinnostech (odst. 1). Daňový subjekt je oprávněn nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z takto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností (odst. 2). Není-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní, může správce daně v odůvodněných případech, kdy je to nutné pro další průběh řízení, umožnit nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu (odst. 3).

Podle § 65 odst. 1 daňového řádu se do vyhledávací části spisu zakládají: a) písemnosti, které mohou být uplatněny v řízení jako důkazní prostředek, jestliže by jejich zpřístupnění daňovému subjektu zmařilo nebo ohrozilo cíl správy daní, účel úkonu nebo ohrozilo objektivnost důkazu, b) písemnosti, které mohou být použity při stanovení daně jako pomůcky, jejichž zpřístupnění daňovému subjektu by ohrozilo zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní, c) úřední záznamy nebo protokoly o podaných vysvětleních, pokud nejsou použity jako pomůcky, d) písemnosti sloužící výlučně pro potřeby správce daně.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení lze písemnosti zakládané do části vyhledávací podle odstavce 1 písm. a) v této části ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů. Jde-li o důkazní prostředky, které jsou uplatněny v rámci daňové kontroly, lze je v části vyhledávací ponechat nejdéle do zahájení projednání zprávy o daňové kontrole.

Podle § 52 odst. 1 daňového řádu jsou úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.

Pokud jde o povinnost mlčenlivosti podle naposled citovaného ustanovení, tak ta je uložena všem, kteří se jakkoli zúčastnili správy daní, zejména pak daňového řízení, a získali informace o poměrech daňových subjektů a třetích osob, a to jak osobních, majetkových, případně i souvisejících s jejich podnikatelskými aktivitami. Institut povinné mlčenlivosti slouží především k ochraně soukromí daňového subjektu; je proto logické, že povinnost nestíhá tento subjekt, ovšem pouze pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho vlastních daní. O svých věcech, údajích atd. může tedy daňový subjekt informovat každého, koho uzná za vhodné. Naproti tomu, pokud se daňový subjekt dozví informace o poměrech jiných osob, má ohledně nich povinnost mlčenlivosti.

Pokud jde o písemnosti podle § 65 odst. 1 písm. a) daňového řádu, tak ty lze ve vyhledávací části spisu ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů, v případě daňové kontroly nejdéle do zahájení projednání zprávy o daňové kontrole. Poté musí být přeraženy z vyhledávací části spisu do příslušné jiné části spisu, nejčastěji do části

spisu vedené pro konkrétní daňové řízení, jehož se tyto důkazní prostředky týkají. Smyslem přeražení je jednak skutečnost, že po provedení hodnocení důkazů odpadají důvody ochrany těchto důkazních prostředků, pro které byly do vyhledávací části spisu zařazeny, a především pak skutečnost, že daňový subjekt musí mít možnost se s nimi seznámit, aby mohl účinně konzumovat svá procesní práva, zejména právo na navrhování doplnění dokazování.

Úřední záznamy nebo protokoly o podaných vysvětleních, které nejsou použity jako pomůcky [§ 65 odst. 1 písm. c) daňového řádu] a nejsou použity ani jako důkazní prostředky, mají zůstat ve vyhledávací části spisu. Jedná se o úřední záznamy nebo protokoly, které nebyly při správě daní daňového subjektu použity, a proto ani nemá význam, aby byly daňovému subjektu zpřístupňovány.

Z uvedeného tedy plyne, že písemnosti, jimiž žalovaný provedl důkaz, mají být z vyhledávací části spisu (byly-li tam zařazeny) přeraženy do jiné části spisu, aby se s nimi mohl daňový subjekt seznámit. Naopak v případě písemností, jimiž důkaz proveden nebyl, takový postup není nezbytný.

Žalobce namítá, že mu bylo znemožněno seznámit se s kompletními důkazy a vyjádřit se k nim.

V daném případě se jednalo o odpověď Ministerstva vnitra týkající se S. B., kde po začernění údajů zůstalo pouze datum narození a fotografie. Dále odpověď Finančního úřadu pro Prahu 4, v níž je obsaženo sdělení, že byl učiněn další pokus najít společnost S.B. Stav Prom CZ, s. r. o., a bylo zjištěno, že na adrese uvedené v obchodním rejstříku nesídlí. Na předvolání nikdo nereagoval a výzvu zaslano jednatelem S. B. na adresu jeho bydliště vrátila pošta s tím, že si ji nikdo nevyzvedl. Pokus doručit výzvu na adresu jednatele vedenou cizineckou policií byl rovněž neúspěšný. Zásilka se vrátila s tím, že je na uvedené adrese adresát neznámý. Poslední písemnost, která byla žalobci předložena v začerněné verzi, je odpověď na dožádání ve věci daně z příjmů právnických osob č. j. 211059/11/288933709409, z níž není zřejmé po začernění vůbec nic (krom toho, že je adresována Finančnímu úřadu ve Žďáru nad Sázavou).

Součástí daňového spisu je též vyrozumění o výsledku šetření podle § 261 odst. 5 daňového řádu, v němž ředitel Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou sděluje žalobci, proč mu byly předmětné listiny zpřístupněny se začerněním a jaké údaje byly začerněny.

Ze zprávy o daňové kontrole pak plyne, že jako důkazy byly v daném případě provedeny první dvě listiny – ve vztahu k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění společností S.B. Stav Prom CZ, s. r. o., avšak toliko ve vztahu k té části obsahu dokumentů, která nebyla začerněna. Pokud pak jde o dožádání ve věci daně z příjmů

právnických osob č.j. 211059/11/288933709409, tak to ve zprávě o daňové kontrole zmiňováno není a správce daně jím tedy důkaz neprováděl.

Byť tedy lze se žalobcem souhlasit v tom, že v případě dokumentů, jimiž je prováděn důkaz, není namístě začernovat údaje s poukazem na povinnost mlčenlivosti dle § 52 odst. 1 daňového řádu, nezasáhl správce daně tímto postupem do práva žalobce seznámit se s provedenými důkazy. Ze spisu totiž plyne, že v rozsahu, v jakém byly předmětné dokumenty provedeny jako důkaz, s nimi byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit.

Případné pochybení správce daně při zařazování dokumentů do spisu tak na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv.

Přestože tedy správce daně nepostupoval zcela v intencích daňového řádu, nejednalo se o nezákonnost takové intenzity, která by se mohla dotknout žalobcových práv takovým způsobem, že by se jakkoli odrazila na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce ostatně vůbec neuvádí, v čem konkrétně se ho tento postup správce daně dotknul, jaká procesní obrana mu byla znemožněna, případně jaká jeho práva byla dotčena. Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

IV.c)

Žalobce rovněž namítal porušení § 8 odst. 2 daňového řádu.

Podle § 8 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Ze zásady legitimního očekávání, která je zakotvena právě v § 8 odst. 2 daňového řádu, je odvozován princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (event. nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Správce

daně je povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

V daném případě žalobce spatřuje porušení zásady legitimního očekávání v tom, že správce daně při vytýkacím řízení ve věci daně z přidané hodnoty za měsíc listopad 2008 dospěl ve vztahu ke shodnému plnění k odlišnému závěru, než při daňové kontrole daně z příjmů za období roku 2008.

Byť je třeba se žalobcem souhlasit v tom, že by měl být výsledek daňové kontroly ve vztahu k témuž plnění shodný jako výsledek, k němuž dospěl správce daně při vytýkacím řízení, nelze skutečnost, že tomu tak nebylo, považovat za porušení § 8 odst. 2 daňového řádu. Předně je třeba uvést, že v daném případě vytýkací řízení probíhalo v roce 2009 a daňová kontrola až v roce 2011. Daňová kontrola je navíc institut zevrubnější, než vytýkací řízení, a je tedy zřejmé, že při podrobné daňové kontrole, prováděné navíc o několik let později, může správce daně dospět k odlišným zjištěním a závěrům, než v případě ne tak detailního vytýkacího řízení. Pokud k tomu dojde a správce daně po provedené daňové kontrole dospěje k závěrům odlišným, nejedná se o porušení legitimního očekávání, neboť vytýkací řízení ve vztahu k daňové kontrole nezaložilo žádnou správní praxi, natožpak dlouhodobou a ustálenou, jak požaduje zásada legitimního očekávání.

Jak je již uvedeno výše, soud rozumí tomu, že odlišný závěr správce daně je pro žalobce nepříjemný a zřejmě i překvapující, nejedná se však o závěr protizákonný. Přistoupil-li by soud na argumentaci žalobce (tj., že je správce daně bezpodmínečně vázán veškerými svými předchozími závěry), znamenalo by to absolutní nezměnitelnost i závěru jednoznačně protizákonného či závěru založeného na nesprávně zjištěném stavu věci. Takto rozhodně nelze zásadu legitimního očekávání vykládat.

I kdyby tedy skutečně správce daně při vytýkacím řízení prováděném v roce 2009 shledal, že žalobce prokázal faktické uskutečnění prací, zatímco při daňové kontrole daně z příjmů uskutečňované v roce 2011 dospěl k závěru opačnému, neznamená to, že tím porušil zásadu legitimního očekávání.

IV.d)

Žalobce dále namítá, že správce daně porušil rozložení důkazního břemene a § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

V daném případě bylo předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným, zda žalobce dostatečně prokázal uskutečnění výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Daňový subjekt je tedy povinen prokázat svá tvrzení o (1) vynaložení předmětného nákladu (tzn. faktickém uskutečnění platby), (2) jeho oprávněnosti (tzn., že vynaložená platba odpovídá skutečně realizovanému plnění, které bylo fakturováno) a (3) jeho souvislosti s dosaženými příjmy. Pokud daňový subjekt neunesse své důkazní břemeno, není možné považovat náklad za prokázaný.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Břemeno důkazní tedy leží primárně na daňovém subjektu.

Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: „Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vázících se výlučně k daňové povinnosti subjektu.“

Tím, že žalobce uvedl daňově uznatelné výdaje v daňovém přiznání k dani z příjmů za předmětné období, stíhala jej povinnost prokázat, zda se skutečně jednalo o daňově uznatelné výdaje a v jaké výši. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako správce daně v dodatečném platebním výměru vydaném na základě konané daňové kontroly, dospěli k závěru, že žalobce tuto povinnost nesplnil.

Soud v této souvislosti musí konstatovat, že unesení důkazního břemene se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů, čímž žalobce argumentuje v žalobě. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, sp. zn. 5 Afs 40/2005, www.nssoud.cz, podle něhož „*pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo*“.

Důkazní břemeno je sice limitováno co do času a rozsahu zkoumané daně, není však limitováno co do charakteru předkládaných důkazních prostředků, jak je ostatně uvedeno v § 93 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je možno v řízení použít všech důkazních prostředků, jimiž lze osvědčit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Toto ustanovení však nelze v žádném případě chápat k tíži daňového subjektu, právě naopak. Je tedy nespornou povinností daňového subjektu prokázat vše, co uvede v daňovém přiznání. Jakým způsobem tak učiní, je přitom zásadně na něm. Jak bylo uvedeno výše, daňový subjekt není ničím omezen v tom smyslu, že by mu bylo uloženo, jaké důkazy či důkazní návrhy v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení předloží. Je přitom zřejmé, že ne vždy k prokázání tvrzení bude postačovat, pokud daňový subjekt předloží toliko doklady, které mu zákon ukládá vyhotovovat a uchovávat. Záleží tedy na daňovém subjektu, jaké doklady ponechá ve své dispozici, vždy však musí být schopen prokázat veškeré skutečnosti, které v daňovém přiznání tvrdí.

Pokud žalobce namítá, že správce daně měl zpochybnit věrohodnost a průkaznost žalobcem předložených dokladů, což neučinil, mýlí se. Jak vyplynulo ze spisu, správce daně formou dožádání nechal prověřit dodavatele S. B. Stav Prom CZ, s. r. o., který měl sporné daňové doklady vystavit. Jak společnost, tak její jednatel byli nekontaktní a nebylo tak možno ověřit, zda se v účetnictví této společnosti nacházejí přijaté platby za předmětné práce. Právě uvedené je pak podle zdejšího soudu dostatečným prokázáním zpochybnění věrohodnosti žalobcem předložených listinných důkazů (daňových dokladů) ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Správce daně tedy následně zcela v souladu se zákonem vyzval žalobce k prokázání toho, aby doložil, že výdaje za práce od dodavatele S. B. Stav Prom CZ, s. r. o. byly výdaji ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Na právě uvedeném nic nemění ani skutečnost, že dožádaný správce daně k odpovědi na dožádání nedoložil, že provedl úkony, které v odpovědi na dožádání zmiňoval (tj. že S. B. Stav Prom CZ s. r. o. a jejího jednatele opakovaně pokoušel kontaktovat, avšak vždy neúspěšně). Podle soudu není nezbytné, aby dožádaný správce daně k odpovědi přikládal doručky a výzvy k dostavení se či úřední záznamy o tom, že se jednatel přes výzvu nedostavil. Takové listiny jsou obsaženy ve spisu dožádaného správce daně a jistě je lze v případě potřeby vyžádat. Taková potřeba by však nastala toliko tehdy, bylo-li by provedení úkonů dožádaného správce daně relevantním způsobem zpochybněno. V daném případě však žalobce provedení úkonů zpochybňuje toliko tím, že tyto úkony byly uskutečněny v době 17 dnů, kterou žalobce považuje za dobu příliš krátkou. Taková úvaha je podle názoru soudu ničím nepodloženou spekulací a nijak nezpochybňuje, že by dožádaný správce daně popsané úkony provedl. Není tedy důvodu provádět žalobcem navrhované důkazy o tom, jaké úkony dožádaný správce daně provedl. Soud totiž nemá pochyb o tom, že dožádaný správce daně učinil veškeré úkony, které v odpovědi popsal. Nekontaktnost S. B. Stav Prom CZ, s. r. o. a jejího jednatele tak byla dostatečně prokázána odpověďmi dožádaného správce daně. Ostatně pokud žalobce měl za to, že uvedená společnost i jednatel jsou kontaktní, nic mu nebránilo tuto skutečnost prokázat. Nic takového žalobce neučinil a v žalobě ostatně ani netvrdil.

Zdejší soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že by byl nepřezkoumatelný závěr správce daně, že popis svědka o tom, jak vypadá jednatel S. B. Stav Prom CZ s. r. o., neodpovídá fotografii zaslané Ministerstvem vnitra. Soud se naopak plně ztotožňuje se správcem daně, že muž na fotografii rozhodně není štíhlejší postavy (byť se jedná o fotografii toliko pasovou, je z ní zřejmé, že muž na ní rozhodně štíhlý není), nemá jemně kudrnaté vlasy (muž na fotografii nemá vlasy téměř žádné, natož kudrnaté) a už vůbec není tmavší pleti. Právě uvedené je z fotografie zcela zřejmé a dostatečné pro závěr, že popis svědka o tom, jak vypadá jednatel S. B. Stav Prom CZ, s. r. o., fotografii neodpovídá.

V. Závěr

Zdejší soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že žalobce v předmětné věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že byly vynaloženy daňově uznatelné výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009, sp. zn. 1 Afs 57/2009, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo uvedeno: „*Pokud daňový subjekt neunese důkazní břemeno ... ve vztahu k výdajům zahrnutým do základu daně, nelze považovat tyto výdaje za prokázané, a proto nemohou být pro účely stanovení základu daně odečteny od příjmů...*“). Soud tak uzavírá, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že soud

nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 6. 2014

David Raus, v. r.
předseda senátu